

Posudek vedoucího bakalářské práce

Historie vybraných pomníků českých spisovatelů v Domažlicích
Veronika Šrámková

Autorka si jako téma bakalářské práce zvolila zpracování osudů vybraných pomníků (neboť i ty již mají své dějiny) významných literátů, spjatých se západočeskými Domažlicemi. S ohledem na úzkou pramennou základnu se omezila na postavy Boženy Němcové, Jaroslava Vrchlického, Josefa Kajetána Tyla, Karla Matěje Čapka-Choda, Karla Jaromíra Erbena a Jindřicha Jindřicha.

Strukturu si vytkla poměrně jasně, jak napovídá ostatně již i „strohý“ obsah – po vyličení domažlických pobytů toho kterého ze spisovatelů následuje popis vzniku pomníku/památníku/pamětní desky. Samozřejmě nemůže chybět ani charakteristika tohoto svébytného fenoménu: určitě by si ale zasloužila více řádků, než se jí dostalo, a více pohledů odborné literatury, než je kniha o českém secesním sochařství a o pomnících a zapomnících. Zde se mimochodem V. Šrámková dopustila neodpustitelného faux pas, když druhou z knih připsala (opakovaně) pouze Z. Hojdovi, ačkoli ta má i dalšího rovnocenného autora, Jiřího Pokorného. Zcela na úvod autorka ještě osvětluje důvody svého výběru i stav pramenné základny a konstatuje, že si uvědomuje kompilativní ráz své práce (s. 2). Ten ale v tomto případě nemusí být na škodu, byla-li by výsledkem dosud neexistující syntéza, shrnující na jednom místě kvalitně poznatky o domažlických osobnostech a prostředcích uchovávání paměti na jejich pobyt. Je otázkou, nakolik bylo poté vhodné vymezovat region, když práce pojednává o jediném, nadto proslulém městě. Ovšem přes tuto svou proslulost Domažlice dosud čekají na odbornou monografii o své historii, což je i pro V. Šrámkovou tristní zjištění, byť pro její účely (stručný dějinný nástin, s. 4-6) pochopitelně postačují dostupné publikace. Některé ze studií P. Mužíka či německo-jazyčné tisky ale i u ní ohlas nalézt mohly...

Pro vytvoření kapitolky o současném stavu památníků autorka tyto sama zdokumentovala a text na tomto místě ještě rozšířila o zmínky o různých oslavách a vzpomínkových akcích, které u nich proběhly. Stať sice působí až příliš výběrově a poněkud chaoticky, každopádně autorka si je limitů v tomto směru vědoma a odvolává se na výběr (reprezentativního?) vzorku (s. 31). Následuje pětice stručných medailonků autorů jednotlivých památníků, sesumarizovaných výhradně vždy jen z jednoho zdroje. U Aloise Langenbergera (s. 32) si však autorka mohla alespoň ověřit, odkud že to vlastně pocházel. Uvádět Cukmantl (jedná se o dnešní Pozorku) u Teplic je podobné jako v současné době napsat třeba „Bischofteinitz“ u Domažlic. V závěru V. Šrámková shrnuje svůj výzkum a zmiňuje vhodnost výzkumu navazujícího, který by zahrnul již všechny domažlické pomníky a památníky. Snad námět na diplomovou práci?

Pramenný výčet zasluhuje pochvalu, tím spíše, že z archivních zdrojů autorka skutečně poctivě čerpala, takže přeci jen nezůstalo u pouhé kompilace. Poctivý průzkum dokazují i prostudovaná periodika, výčet webových stránek a především mimořádně zajímavé přílohy, které tvoří skoro druhou rovnocennou část bakalářské práce.

Bohužel se ani V. Šrámková nedokázala oprostít od většího množství překlepů, gramatických chyb a stylistických nedostatků. Za všechny uvedu hned s. 2:nejen, že Domažlice navštívili (sic! – nejenže);zmiňovala povrchově...(sic! – povrchně); Bohužel...Bohužel (=na začátku dvou vět za sebou); ...těch (!, nevhodně) spisovatelů.

Práci přes uvedené námítky spíše formálního rázu hodnotím jako **velmi dobrou** a navrhuji ji k obhajobě.

V Teplicích 7. 8. 2012

PhDr. Jan Kilián, Ph.D.

